

A szamaritánus

Egyszer egy baráti társaság utazott a villamoson, és közülük egyikük otthon felejtette a bérletét, amikor ellenőrök szálltak fel a buszra.

- „Igazán figyelhettél volna jobban” - mondja egyik barátja.
- „Nekem szintén bérletem van - mondja a másik -, azt nem adhatom oda.”
- „Majd kimagyarázod valahogy...” - szólta a harmadik.

Nem messze tőlük állt egy csavargóforma férfi, akitől hiába igyekeztek felszálláskor messzebb húzódni, mégis meghallhatott valamit a beszélgetésből, mert szó nélkül új jegyet lyukasztott, és az elakadt szavú idegen kezébe nyomta azt.

Az éltető, friss levegőt csak úgy tudjuk teljes tüdőnkkel befogadni, ha a ki-légzésünk teljes, úgy Isten szeretetét, jelenlétének áldását csak úgy tudjuk befo-gadni, ha továbbadjuk, ha éber figyelemmel, jó szívvel, áldozatkészen vagyunk jelen az éppen ránk szoruló számára. Ha idegenkedünk tőle, ha nem akarunk tu-domást venni róla, ha nagy ívben kikerüljük, csak hogy ne kelljen semmi áldoza-tot hozni érte, idegenné válunk. Elidegenedünk Istentől, embertől, önmagunktól. Isten jelentéktelenné, a család terhessé válik, én pedig **kiégetten üressé=közöny**.

A rítusvallásosság nem elég. Ha nem adjuk tovább az áldást a szeretet itt és most engedelmességében, akkor fogadni sem tudjuk, és ha nincs áldás az életün-kön, akkor kizárjuk magunkat az áldottak közösségéből, és átkozottakká válunk.

Jánoshalmi esetem a részeg emberrel.

Ez a szamaritánus „meglátta, és megesett rajta a szíve”. Simone Weil szerint a szeretet leggyönyörűbb megfogalmazása ez a rövid mondat. *Szeretni ugyanis annyi, mint meglátni a másik nyomorúságát, fájdalmát.* A szemünk kapuján át beengedni magunkba ezt a fájdalmat, engedni, hogy nekünk is fájjon. Ezután már természetes lesz, hogy e közös fájdalomon segíteni próbáljunk.

Jézus válaszol az én kérdéseimre! Válasza nem vallási használati utasítás, egy újabb elraktározandó tudáselem. Sokkal inkább kihívás a saját biztos meg-győződéséből, ugyanakkor bevonás egy másik, magasabb, szélesebb perspek-tívába. Jézust úgy válaszol, hogy kimozdít a saját nézőpontomból, és egy más szögben való látásba von be, amely személyes, radikális választ kíván. Nem en-ged az elméleti síkon maradni. Ezért veszélyes Jézust kérdezni, és mégis a leg-nagyobb öröm, erő az ő válasza. *(Jézusról nevezett Los Angelesi Szent Teréz)*

Nagykanizsai vásárlás után zsemle osztás a Bagolai soron.

A szeretet értelmezését illetően van az **irgalmas szamaritánusról** példabeszédnek egy figyelemre méltó kockázata is. Mivel az irgalmas szamaritánus szeretete egy alkalmi jótettben mutatkozik meg, azért sokan azt olvassák ki ebből a példázatból, hogy igazi evangéliumi szeretetről csak ott lehet beszélni, ahol a hétköznapi, állapotbeli tartozásokat meghaladó tettekkel találkozunk. Mintha pl. a szülők gondossága, amellyel gyermekeiket fölnevelik, pusztán kötelességteljesítés volna, meg sem érdemelné a szeretet nevet.

Az irgalmas szamaritánusról szóló példabeszédet teljesen félreértené az, aki ily módon próbálná általánosítani annak vélt tanulságát. A Biblia nyelvében „irgalmasságot gyakorolni” valakivel annyit jelent, mint úgy bánni vele, mint rokonnal. A felebaráti szeretetnek határesete az, hogy az idegenen segít valaki -- s ha idegenen, akkor nyilván alkalmi jótettel --, de ennek a felebaráti szeretetnek igazi terepe épp az állandó emberi kapcsolatok világa: a családban, a munkatársi viszonyban. Az idegen is felebarát, ha rám szorul, de a feleség, a gyermek, a szülő, a testvér mindenképpen az, vele kapcsolatban mindennap és a szó teljesebb értelmében áll: mint önmagadat.

Nagy dolgokról álmodunk: hogy majd akkor ott én is segítenék... Vagy sajnálkozunk: az én életemben ilyen nagy dolgok nem történnek, én nem tehetek semmit. - Isten a valóságon keresztül szól hozzánk. Ő ölel át minket a valóság által. **A szentek olyan emberek, akik meg tudták csókolni a valóságot**, a jelen pillanatot. Ebben a helyzetben vagy abban az emberben Isten emberré lett szeretetét ölelem meg, s így hagyom magamat is általa átölelni.

Összefoglalva:

1. Az áldást továbbadni - szeretetben, engedelmisségben.
2. Felebaráti szeretet - alkalmi jótettben és napi kötelességeimben.

Simone Weil mondata: *Szeretni annyi, mint meglátni a másik ember nyomorúságát, fájdalmát*. Szemünk kapuján át beengedni magunkba a fájdalmat, felismerni a megtört embert. A megtört ember és a megtört Krisztus ugyanaz. Az irgalmas szamaritánus történetét hallva, kérjük Urunktól,

- **kérjük őt, nyissa fel szemünket**
- **szabadítson meg a bevett szokások hideg vaspántjaitól, melyek szorítják lüktető, eleven szívünket**